

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **H. J.**
bytem P.

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 12. 2015 č.j. 486 002 220/315-MMI

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým byly zamítnuty námitky a rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 8. 2015 č.j. R-19.8.2015-421/486 002 220 potvrzeno.
2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že od 1. 10. 1966 do 7. 5. 1969 pracovala v Úklidu hlavního města Prahy, Dlouhá ulice, Praha 1, nicméně tuto skutečnost jí nikdo nemůže potvrdit. Pražská správa sociálního zabezpečení toto zaznamenáno nemá, Archiv hlavního města Prahy z důvodu povodní rovněž ne, a proto jí nebyla tato doba započítána při výpočtu starobního důchodu. V doplnění žaloby žalobkyně požádala o zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 12. 2015 č.j. 486 002 220/315-MMI.
3. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě k věci uvedla, že základním důkazem v řízení o dávkách důchodového pojištění je důkaz listinný. Odkázala na ust. § 35a, § 38 a § 39 zákona č. 582/1991 Sb. Vzhledem k nemožnosti dohledat evidenční listy důchodového

zabezpečení, příp. jiné doklady, pomocí nichž by bylo možné prokázat dobu zaměstnání žalobkyně u předmětného zaměstnavatele žalobkyně, pokusila se žalovaná obstarat zápočtový list, kterým by měl disponovat následující zaměstnavatel žalobkyně, společnost ČKD Praha, závod Trakce. V oslovených spisovnách se osobní složka, evidenční ani mzdové listy žalobkyně nedohledaly. Žalovaná dále uvedla, že pokud nelze dobu pojištění prokázat jinak, je možné podle ust § 85 zákona č. 582/1991 Sb. k jejímu prokázání použít čestného prohlášení nejméně dvou svědků (spoluzaměstnanců) a žadatele o důchod. Toto se však žalobkyni nepodařilo podle žalované prokázat. Žalovaná má za to, že postupovala při výpočtu výše starobního důchodu žalobkyně v souladu s platnými právními předpisy, a proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

4. Při jednání konaném dne 19. 3. 2018 setrvali účastníci na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ve správním spise se pro danou věc nacházejí tyto podstatné dokumenty: žádost o starobní důchod ze dne 9. 3. 2015, rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 8. 2015 č.j.: R-19.8.2015-421/486 002 220, osobní list důchodového pojištění ze dne 8. 7. 2015, námitky žalobkyně ze dne 2. 10. 2015 proti rozhodnutí ze dne 19. 8. 2015 č.j.: R-19.8.2015-421/486 002 220 vč. odpovědi Magistrátu hlavního města Prahy, odboru „Archiv hlavního města Prahy“ ze dne 11. 2. 2015, sdělení společnosti ARIES DATA a.s. ze dne 23. 11. 2015, sdělení JUDr. D. J. ze dne 14. 12. 2015, žalobou napadené rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 29. 12. 2015, č.j. 486 002 220/315-MMI.
7. Podle § 35a zákona č. 582/1991 Sb. ve znění účinném v rozhodném období (1) Zaměstnavatelem se pro účely důchodového pojištění rozumí právnická nebo fyzická osoba, která zaměstnává jiné fyzické osoby nebo k níž jsou fyzické osoby ve vztahu, který zakládá účast na důchodovém pojištění. Za zaměstnavatele se považují též organizační složky státu, v nichž jsou zařazeny fyzické osoby v pracovním poměru nebo činny na základě dohody o pracovní činnosti nebo dohody o provedení práce, služební úřady, v nichž jsou státní zaměstnanci podle zákona o státní službě 3a) zařazení k výkonu státní služby, věznice, v nichž vykonává trest odnětí svobody odsouzený zařazený do práce, ústavy pro výkon zabezpečovací detence, v nichž vykonávají zabezpečovací detenci osoby zařazené do práce, a příslušné útvary, složky nebo jiné organizační části bezpečnostních sborů nebo ozbrojených sil České republiky, které vyplácejí příslušníkům bezpečnostních sborů nebo vojákům z povolání plat (dále jen "útvary"). Za zaměstnavatele se považuje dále organizační složka právnické osoby, která má sídlo ve státě, s nímž Česká republika neuzavřela mezinárodní smlouvu o sociálním zabezpečení, pokud je tato složka zapsána v obchodním rejstříku a tato právnická osoba zaměstnává vedoucí zaměstnance této organizační složky, pokud tito zaměstnanci mají místo výkonu práce trvale v České republice.

(2) Zaměstnavatelé jsou povinni vést potřebné záznamy o skutečnostech rozhodných pro nárok na dávky důchodového pojištění, jejich výši a výplatu a předkládat je příslušným orgánům sociálního zabezpečení.

(3) Změny ve skutečnostech rozhodných pro nárok na dávku a jeho trvání a pro výši a výplatu dávky jsou zaměstnavatelé povinni písemně hlásit, není-li určeno jinak, do osmi dnů. Na výzvu orgánů sociálního zabezpečení jsou zaměstnavatelé povinni podat hlášení a předložit záznamy ve lhůtě určené tímto orgánem, a není-li lhůta určena, do osmi dnů od doručení výzvy.

(4) Zaměstnavatelé jsou povinni uschovávat

a) stejnopisy evidenčních listů (§ 38 odst. 5 věta první) vyhotovených v kalendářním roce, kterého se týkají, nebo v bezprostředně následujícím kalendářním roce po dobu 3 kalendářních roků po roce, kterého se týkají, a stejnopisy ostatních evidenčních listů po dobu 3 kalendářních roků po roce, ve kterém byly vyhotoveny,

b) záznamy o skutečnostech vedených v evidenci podle § 37 odst. 1 písm. h) po dobu 6 kalendářních roků následujících po měsíci, kterého se záznam týká, vždy však po dobu 3 kalendářních roků následujících po měsíci, v němž bylo dlužné pojistné za tento měsíc zapláceno,

c) záznamy o skutečnostech vedených v evidenci podle § 37 odst. 1, pokud jde o poživatele starobního nebo invalidního důchodu, po dobu 10 kalendářních roků po roce, kterého se týkají,

d) mzdové listy nebo účetní záznamy o údajích potřebných pro účely důchodového pojištění, včetně údajů uvedených v § 37 odst. 2, po dobu 30 kalendářních roků následujících po roce, kterého se týkají, a jde-li o mzdové listy nebo účetní záznamy o údajích potřebných pro účely důchodového pojištění vedené pro poživatele starobního důchodu, po dobu 10 kalendářních roků následujících po roce, kterého se týkají,

pokud zvláštní právní předpis nestanoví pro záznamy, které mají charakter účetních záznamů, delší uschovací dobu; za záznamy o těchto skutečnostech se vždy považují doklady o druhu, vzniku a skončení pracovního vztahu, záznamy o pracovních úrazech a o nemocech z povolání a záznamy o evidenci pracovní doby včetně doby pracovního volna bez náhrady příjmu.

(5) Zaniká-li zaměstnavatel bez právního nástupce před uplynutím dob uvedených v odstavci 4, je povinen zajistit úschovu záznamů a dalších dokladů uvedených v odstavci 4 (dále jen "doklady zaměstnavatele") do uplynutí těchto dob a bez zbytečného odkladu písemně oznámit okresní správě sociálního zabezpečení, kde jsou doklady zaměstnavatele uloženy.

(6) Jsou-li doklady zaměstnavatele po zaměstnavateli zaniklém bez právního nástupce uloženy ve spisovně nebo správním archivu podle zákona upravujícího archivnictví a spisovou službu, v provozovně, ve které se vykonává činnost na základě státního povolení k provozování živnosti vedení spisovny⁷⁸⁾, nebo v archivu, jsou zřizovatel spisovny, zřizovatel správního archivu, podnikatel, kterému bylo uděleno státní povolení k provozování živnosti vedení spisovny, archiv nebo jeho zřizovatel (dále jen "držitel dokladů") povinni na výzvu orgánu sociálního zabezpečení pořídit výpis, opis

nebo kopii dokladů zaměstnavatele pro účely provádění důchodového pojištění a nejpozději do 30 dnů ode dne doručení této výzvy je orgánu sociálního zabezpečení zaslat. Držitel dokladů na žádost orgánu sociálního zabezpečení potvrdí shodu jím pořízeného opisu nebo kopie dokladu zaměstnavatele s dokladem zaměstnavatele uloženým u držitele dokladů. Držitel dokladů má právo na úhradu nákladů spojených s pořízením výpisu, opisu nebo kopie dokladů zaměstnavatele, s jejich zasláním orgánu sociálního zabezpečení a s potvrzením shody jím pořízeného opisu nebo kopie dokladu zaměstnavatele s dokladem zaměstnavatele uloženým u držitele dokladů; vyšší nákladů je držitel dokladů na výzvu orgánu sociálního zabezpečení povinen prokázat. Právo na úhradu těchto nákladů nemá veřejný archiv v případech, ve kterých nemá právo na úhradu nákladů na pořízení výpisu, opisu nebo kopie archiválie podle zákona upravujícího archivnictví a spisovou službu.

(7) Zaniká-li bez právního nástupce držitel dokladů, u kterého jsou uloženy doklady zaměstnavatele po zaměstnavateli zaniklém bez právního nástupce, před uplynutím dob uvedených v odstavci 4, je tento držitel dokladů povinen bez zbytečného odkladu písemně oznámit příslušné okresní správě sociálního zabezpečení skutečnosti týkající se jeho zániku a dále na vlastní náklady zajistit uložení dokladů zaměstnavatele u jiného držitele dokladů do uplynutí těchto dob a písemně oznámit příslušné okresní správě sociálního zabezpečení, kde jsou doklady zaměstnavatele uloženy. Příslušné okresní správy sociálního zabezpečení poskytují držitelům dokladů na jejich žádost potřebnou součinnost zejména při určení dokladů zaměstnavatele, jejichž další uložení je třeba zajistit.

(8) Zůstanou-li v majetkové podstatě zanikajícího držitele dokladů finanční prostředky, použijí se na úhradu nákladů na uložení dokladů zaměstnavatele u jiného držitele dokladů vybraného ve spolupráci s příslušným státním oblastním archivem. V případě neexistence takových finančních prostředků se provede uložení podle odstavce 7 u jiného držitele dokladů na náklady ministerstva.

(9) Prováděcí právní předpis stanoví, co se rozumí odůvodněnými náklady a stanoví maximální výši úhrady nákladů uvedených v odstavci 6 a nákladů na uložení podle odstavce 8, které je držitel dokladů oprávněn požadovat.

8. Podle § 38 zákona č. 582/199 Sb. ve znění účinném v rozhodném období

(1) Zaměstnavatelé a orgány plnící úkoly v důchodovém pojištění podle § 36 písm. a) až d), f) až n), q), s), u) až w) a y) až z) jsou povinni vést pro každého občana uvedeného v těchto ustanoveních, který je účasten důchodového pojištění, evidenční list. Evidenční list nevede okresní správa sociálního zabezpečení, plní-li úkoly zaměstnavatele podle § 36 písm. s).

(2) Evidenční list se vede pro každého občana za jednotlivý kalendářní rok. Pro každý kalendářní rok se vede vždy nový evidenční list, a to i když trvala účast na důchodovém pojištění u téhož zaměstnavatele v předchozím kalendářním roce.

(3) Evidenční list se vede od 1. ledna kalendářního roku nebo ode dne vzniku účasti občana na důchodovém pojištění, vznikla-li tato účast po 1. lednu, a ukončuje se dnem 31. prosince kalendářního roku nebo dnem skončení této účasti, skončila-li tato účast před 31. prosincem.

(4) Do evidenčního listu se zapisují za každý kalendářní rok po účetní závěrce (závěrce mzdových listů), nejpozději však do 30. dubna následujícího kalendářního roku, a v případě skončení účasti na důchodovém pojištění před 31. prosincem do 1 měsíce po konečném vyúčtování příjmů, nejpozději však do 31. ledna následujícího kalendářního roku

a) identifikační údaje zaměstnavatele,

b) jméno, poslední příjmení, rodné příjmení, datum a místo narození, místo trvalého pobytu a rodné číslo občana,

c) druh výdělečné činnosti,

d) doba účasti na důchodovém pojištění,

e) doba důchodového pojištění,

f) vyměřovací základ pro pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti,

g) doby, které se při stanovení osobního vyměřovacího základu podle § 16 odst. 4 písm. a), d) a j) zákona o důchodovém pojištění vylučují,

h) doby, které se ode dne dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod nepovažují za výkon výdělečné činnosti pro účely zvýšení procentní výměry starobního důchodu.

(5) Zaměstnavatel je povinen vyhotovit stejnopisy evidenčního listu s údaji podle odstavce 4; jeden stejnopis je povinen předložit občanovi k podpisu a založit do své evidence [§ 35a odst. 4 písm. a)] a druhý stejnopis, který opatří podpisem pověřeného zaměstnance nebo jiného oprávněného zástupce a svým razítkem, je povinen vydat občanovi, a to nejpozději v den, kdy předkládá evidenční list příslušnému orgánu sociálního zabezpečení podle § 39 odst. 2 nebo 3. Nesouhlasí-li občan se zápisem zaměstnavatele v evidenčním listu a zaměstnavatel na základě žádosti občana evidenční list včetně jeho stejnopisu neopraví, může občan požádat okresní správu sociálního zabezpečení příslušnou podle § 39 odst. 1 do 30 dnů ode dne převzetí stejnopisu evidenčního listu, aby tento spor rozhodla. Příslušná okresní správa sociálního zabezpečení může zmeškání lhůty uvedené ve větě druhé prominout; proti rozhodnutí o prominutí zmeškání lhůty není odvolání přípustné a toto rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu. Jde-li o osobu ve služebním poměru, s výjimkou státních zaměstnanců podle služebního zákona, platí věty druhá a třetí obdobně s tím, že místo okresní správy sociálního zabezpečení je příslušný orgán sociálního zabezpečení uvedený v § 9 odst. 1.

9. Podle § 39 zákona č. 582/1991 Sb. ve znění účinném v rozhodném období

(1) Evidenční listy se předkládají České správě sociálního zabezpečení prostřednictvím okresní správy sociálního zabezpečení, v jejímž obvodu je útvar zaměstnavatele, ve kterém je vedena evidence mezd. Jsou-li evidenční listy vedeny způsobem stanoveným v § 123e odst. 2 a zasílány v elektronické podobě formou datové zprávy, předkládají se přímo České správě sociálního zabezpečení prostřednictvím datové schránky nebo elektronické adresy podatelny. Jde-li o osoby ve služebním poměru, s výjimkou státního zaměstnance podle služebního zákona, nebo o občana, jemuž vznikl nárok na důchod z důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil, předkládá se evidenční

list orgánům ministerstev obrany, vnitra a spravedlnosti, podle toho, který orgán je příslušný k rozhodování o dávkách důchodového pojištění.

(2) Zaměstnavatel je povinen předložit evidenční list do 30 dnů

a) ode dne zápisu údajů do evidenčního listu podle § 38 odst. 4; skončilo-li zaměstnání před 31. prosincem a je nepochybné, že občan nejpozději do 3 měsíců opět ve stejném kalendářním roce do zaměstnání u stejného zaměstnavatele vstoupí, nemusí být evidenční list předložen a lze pokračovat v záznamech na dřívějším evidenčním listu,

b) ode dne svého zániku.

(3) Evidenční list je zaměstnavatel povinen předložit orgánu sociálního zabezpečení vždy na základě jeho výzvy, a to do 8 dnů ode dne obdržení výzvy.

(4) Při úmrtí občana se předkládá evidenční list

a) na vyžádání orgánu sociálního zabezpečení ve lhůtě jím určené,

b) do 3 měsíců od úmrtí, nebyl-li evidenční list vyžádán podle písmene a).

(5) Zůstane-li občan v zaměstnání i poté, co požádal o invalidní důchod, založí pro něj zaměstnavatel nový evidenční list.

(6) Evidenční listy se předkládají na tiskopisech vydaných orgány sociálního zabezpečení nebo způsobem uvedeným v § 123e odst. 2 a 3.

10. Podle § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb. ve znění účinném v rozhodném období K prokázání doby pojištění lze použít čestného prohlášení nejméně 2 svědků a žadatele o důchod nebo o úpravu důchodu, nelze-li tuto dobu prokázat jinak.

11. Soud posoudil předmětnou věc takto:

12. V daném případě rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 8. 2015 č.j.: R-19.8.2015-421/486 002 220 byl podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění přiznán žalobkyni od 2. 6. 2006 starobní důchod ve výši 6 794 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky ze dne 2. 10. 2015, v nichž mimo jiné uvedla, že od 1. 10. 1966 do 31. 4. 1969 byla zaměstnána u podniku Úklid Praha. Bohužel o této skutečnosti nemá žádné potvrzení. Psala sice do Archivu hlavního města Praha, kde by měly mít potřebné informace, ale ten byl vyplaven při povodních 2002 a žádné dokumenty se nedochovaly. Pracovnice Pražské správy sociálního zabezpečení jí pak měla sdělit, aby si našla alespoň 2 svědky, kteří jí potvrdí zaměstnání, ale vzhledem k tomu, že byla nejmladší (18 let), zřejmě již nikdo nežije a ani neví, kde by koho hledala. Myslí si, že je jasné, že musela být zaměstnána, protože jinak by byla odsouzena za příživnictví. K námitkám žalobkyně připojila vyjádření Magistrátu hlavního města Prahy, odboru „Archiv hlavního města Prahy“ ze dne 11. 2. 2015.

13. Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 29. 12. 2015 č.j. 486 002 220/315-MMI byly námitky žalobkyně zamítnuty a rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 8. 2015 č.j. R-19.8.2015-421/486 002 220 potvrzeno. V odůvodnění pak žalovaná zrekapitulovala průběh předmětného řízení a mimo jiné uvedla, že přezkoumala napadené rozhodnutí v plném rozsahu včetně rozsahu námitek a provedenou kontrolou zjistila, že všechny doby pojištění i vyměřovací základy byly na základě podkladů, jež má žalovaná k dispozici, bezchybně zohledněny, započteny a

správně uvedeny v osobním listu důchodového pojištění ze dne 8. 7. 2015, který je nedílnou součástí napadeného rozhodnutí ze dne 19. 8. 2015. K námitkám pak konstatovala, že základním důkazem v řízení o dávkách důchodového pojištění je důkaz listinný, přitom odkázala na ust. § 35a, § 38 a § 39 zákona č. 582/1991 Sb. a současně poukázala na skutečnost, že vzhledem k nemožnosti dohledat evidenční listy důchodového zabezpečení, případně jiné doklady, pomocí nichž by bylo možné prokázat dobu zaměstnání žalobkyně u předmětného zaměstnavatele, pokusila se obstarat zápočtový list, kterým měl disponovat následující zaměstnavatel žalobkyně, společnost ČKD Praha, závod Trakce. Dle sdělení Archivu hlavního města Prahy se příslušné dokumenty této společnosti měly nalézt v soukromé spisovně Aries Data a.s. nebo NP publication spol. s r.o. „v likvidaci“. Žalovaná dále pak k tvrzení žalobkyně, že musela být v namítané době zaměstnána, protože jinak by byla odsouzena za příživnictví, uvedla, že musí mít za prokázané, že určité zaměstnání založilo účast na důchodovém zabezpečení, tedy že se o dobu důchodového zabezpečení jednalo. Odkázala rovněž na ust. § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., podle kterého lze dobu pojištění prokázat čestným prohlášením nejméně 2 svědků (spoluzaměstnanců) a žadatele o důchod. Předpokladem pak je, že u svědků bude Česká správa sociálního zabezpečení disponovat evidenčními listy důchodového zabezpečení na dobu, kterou mají dopomoci prokázat.

14. V dané věci není pochyb o tom, a z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaná námitkami žalobkyně řádně zabývala. Na základě dotazů u příslušných společností se jí však nepodařilo zjistit rozhodnou skutečnost, a to že by žalobkyně byla zaměstnána v období cca 1. 10. 1966 – 7. 5. 1969 u Úklidu hlavního města Prahy. Jak bylo žalobkyni Magistrátem hlavního města Prahy v dopise ze dne 11. 2. 2015 sděleno, Archiv hlavního města Prahy nemohl potvrdit zaměstnání žalobkyně, neboť zde jsou uloženy pouze personální materiály zaměstnanců, kteří odešli z podniku Úklid hlavního města Prahy v letech 1986 – 1992. Veškeré starší personální a mzdové materiály tohoto podniku byly bohužel zničeny během povodní v roce 2002. Nicméně magistrát upozornil nato, že požadované informace mohou být také k dohledání v dokumentech bezprostředně následujícího zaměstnavatele, např. v zápočtovém listě. Tímto zaměstnavatelem byl podnik ČKD Praha, závod Trakce. Dokumenty tohoto podniku by se pak měly podle Magistrátu hlavního města Prahy nalézat buďto v soukromé spisovně společnosti Aries – data a.s., Přepere u Turnova nebo ve spisovně společnosti NP publication spol. s r.o. ve Valašském Meziříčí. Žalovaná se pak na uvedené společnosti písemně obrátila se žádostí o poskytnutí informací ohledně zaměstnání žalobkyně s tím, že požadovala zaslání zápočtového listu, nicméně z obou společností přišla zpráva o tom, že jednak žádosti žalované nemůže být vyhověno, neboť se nepodařilo dohledat ani osobní složku žalobkyně, ani evidenční listy o době zaměstnání a výdělku, ani mzdové listy a jednak JUDr. D. J. likvidátorka NP publication spol. s r.o. „v likvidaci“ sdělila, že dokumenty společnosti ČKD Praha, závod Trakce se nedohledaly ani ve spisovně NP publication spol. s r.o. „v likvidaci“.
15. V dané věci nebylo prokázano, že žalobkyní tvrzené zaměstnání v předmětném období založilo účast na důchodovém zabezpečení, tedy že se o dobu důchodového zabezpečení jednalo.
16. Vzhledem k tomu, že namítaná doba pojištění nebyla v rámci předmětného řízení prokázána, žalobkyně ač byla na možnost postupu podle § 85 odst. 5 zákona č.

582/1991 Sb. žalovanou upozorněna, tuto možnost nevyužila, tedy nepředložila k prokázání doby pojištění čestné prohlášení nejméně 2 svědků a svého o důchod, má soud za to, že žalovaná rozhodla v souladu se zákonem, když námitky žalobkyně zamítla a rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 8. 2015 č.j. R-19.8.2015-421/486 002 220 potvrdila.

17. Městský soud v Praze na základě shora uvedeného neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

18. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. března 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně